

Arrest

nr. 59 581 van 12 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 11 februari 2010, verklaart er zich op 12 februari 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 8 december 2010, verstuurd diezelfde dag bij aangetekend schrijven.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Verzoeker verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, ongeletterd te zijn en afkomstig van het dorp Mullah Bazid Baba Qala, gelegen in het district Chawkey (provincie Kunar). Op veertienjarige leeftijd ging hij in de leer bij Shah Mahmud als automecanicien. Enkele maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan verkocht deze zijn werkplaats en kwam verzoeker zonder werk te zitten. Hij begon koranlessen te volgen in de plaatselijke moskee waar een onbekende man na het avondgebed af en toe het woord nam. Deze man bood verzoeker eerst werk aan maar na enkele gesprekken spoorde hij hem aan een zelfmoordaanslag te plegen. Toen verzoeker dit nadien aan zijn ouders vertelde, werd hij aangemaand de moskee niet meer te bezoeken en het huis niet te verlaten. De onbekende man kwam daarna ook verzoeker thuis opzoeken. Met de hulp van een oom uit Jalalabad ging verzoeker via Kandahar en Nimruz naar Iran en vervolgens Turkije, Italië, Frankrijk en België. Op 12 februari 2010 vroeg hij in België asiel aan. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest hij een zelfmoordaanslag te moeten plegen voor de Taliban. Ter staving van diens asielaanvraag legt hij een Taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, een kopie van de Taskara van zijn vader, twee dreigbrieven van de Taliban, een foto, en de enveloppe waarin dit alles werd opgestuurd.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- zo bleek zijn kennis over verschillende aspecten van de Afghaanse samenleving uitermate beperkt en fragmentarisch (weinig of geen kennis van de Afghaanse kalender en omliggende regio's, verzoeker trok het bestaan van de Tadzjiekse bevolkingsgroep in twijfel, de provincie Kandahar bleek verzoeker onbekend terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog had beweerd via Kandahar naar Iran te hebben gereisd).
- ook zijn kennis van de situatie in zijn beweerde regio van afkomst bleek uitermate fragmentarisch. Hij verklaarde dat zijn vader een landbouwer was maar zijn kennis van verschillende aspecten hiervan bleek zeer miniem.
- bovendien bleek de geografische kennis van de omgeving waarin hij beweerde woonachtig te zijn geweest tot de vlucht uit Afghanistan zeer beperkt. Hij was niet in staat om de weg te beschrijven tussen dorp en werkplaats, en bleek van drie omliggende dorpen nog nooit gehoord te hebben. Evenmin slaagde verzoeker erin de Afghaanse hoofdplaats Kaboel correct te situeren ten opzichte van zijn regio.
- verzoeker kwam ook ongeloofwaardig over rond vermeende deelname aan parlementsverkiezingen en presidentsverkiezingen.
- tot slot beweerde verzoeker bij een eventuele terugkeer de Taliban in zijn regio te vrezen, maar slaagde er echter niet in ook maar één Taliban personaliteit uit die regio op te noemen.
- uit bovenstaande argumentatie blijkt dat het voorgehouden profiel en beweerde herkomst uit Mullah Bazid Baba Qala niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de beweerde problemen in Mullah Bazid Baba Qala.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen evenals een schending van het vluchtelingenverdrag en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker erkent dat zijn kennis aangaande verschillende aspecten inderdaad beperkt is, maar stelt dat deze toch voldoende is. Hij wijst er ondermeer op dat het niet te verbazen valt dat hij geen kennis heeft van de Afghaanse kalender en het verschil niet kent met de Belgische kalender gezien hij ongeletterd is. Hierdoor waren ook de overige vragen die aan verzoeker omtrent datering werden gesteld, moeilijk. Ook door zijn ongeletterdheid was verzoeker niet op de hoogte van de naam van de provincie Kandahar. Verzoeker merkt voorts op dat hij afkomstig is uit een Pashtungebied zodat het begrijpelijk is dat hij niet op de hoogte is van de

aanwezigheid van andere bevolkingsgroepen, in casu de Tadzjiken, in Afghanistan. Dat hij geen weet heeft van Talibanpersonaliteiten schrijft hij toe aan het feit dat deze zich vaak onbekend houden. Verzoeker herhaalt voor het overige zijn, door de commissaris-generaal aangehaalde, onwetendheden maar meent dat zijn kennis toch afdoende is om geloof te hechten aan zijn beweerde afkomst. Zo wijst verzoeker er tot slot nog op dat hij de twee laatste gouverneurs van zijn provincie kon opnoemen.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen niet uitwerkt noch aantoont op welke wijze deze artikelen zouden kunnen geschonden zijn, waardoor deze onderdelen van het door verzoeker aangevoerde middel onontvankelijk zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Waar verzoeker wijst op zijn ongeletterdheid om zijn gebrekkige kennis van de Afghaanse kalender te rechtvaardigen merkt de Raad op dat ook van een ongeletterd persoon een minimum aan kennis van de kalender mag verwacht worden. Indien verzoeker enerzijds in staat blijkt de maanden van de Afghaanse kalender na elkaar op te sommen mag van hem anderzijds minstens verwacht worden dat hij kan verduidelijken welke maanden deel uitmaken van de winter of de zomer temeer daar hij een landbouwerszoon die zijn vader regelmatig bijstond is en seizoenen in de landbouw bij uitstek belangrijk zijn. Het is ook niet aannemelijk dat verzoeker, die beweerde het nieuwe jaar steeds met vrienden te vieren, niet kon toelichten wanneer dit volgens de Afghaanse kalender dan wel gevierd wordt.

Van verzoeker die via zijn werk als automechanieker in contact kwam met het maatschappelijk leven kan tevens verwacht worden dat hij bekend is met de tweede grootste bevolkingsgroep uit Afghanistan, de Tadzjiken zelfs indien hij, zoals hij beweert, afkomstig is uit een gebied dat hoofdzakelijk bewoond wordt door Pashtunen. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot blote beweringen, niet gesteund door concrete elementen, waar hij stelt dat de Taliban zich onbekend zouden houden. De bestreden beslissing stelt overigens eveneens vast dat verzoeker niet bekend is met Ahmad Shah Massoud en Hekmatyar, de twee bekendste krijgsheren uit Afghanistan waarvan de laatste overigens zeer actief is in de Pashtungebieden waar verzoeker van afkomstig beweert te zijn.

Verzoeker geeft voor de overige onwetendheden geen aannemelijke verklaring doch beperkt zich tot het louter omkeren van de motivering van de bestreden beslissing om te besluiten dat zijn kennis wel voldoende is. Een dergelijk verweer volstaat niet om de motieven van de commissaris-generaal op afdoende wijze te weerleggen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat hij in een zodanig prangende situatie zit dat de machtiging tot verblijf in het Rijk de enige oplossing is, gezien de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst omdat hij er zou onderworpen worden aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar de actuele situatie in de provincie Kunar die op dit ogenblik van dien aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c vna de vreemdelingenwet.

2.4. Betreffende de opgeworpen schending van de motiveringsplicht verwijst de Raad naar wat al hoger werd aangehaald in datzelfde verband.

In de mate dat verzoeker betoogt dat de veiligheidssituatie er in Kunar de laatste jaren op achteruit is gegaan en kan beschouwd worden als zijnde een situatie van willekeurig geweld in

het kader van een binnenlands conflict, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan zodat er geen duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst en nationaliteit. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst is immers onontbeerlijk om uit te sluiten dat verzoeker hetzij afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is, hetzij als gevolg van een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, aldaar reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot of er ondertussen zelfs het staatsburgerschap heeft bekomen. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming in het Rijk zou wegvallen (RvS 25 maart 2010, nr. 202.357; RvS 29 maart 2010, nr. 202.487).

Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER